

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Karol Weitz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 15 maja 2023 r. w Warszawie,
skargi kasacyjnej G. spółki akcyjnej z siedzibą w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 6 lutego 2020 r., I ACa 546/18,
w sprawie z powództwa D.S. i M.K.
przeciwko G. spółce akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,

1. odrzuca skargę kasacyjną

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo D.S. i M.K. przeciwko pozwanemu G. S.A. w W. o zapłatę kwoty 76 317,43 zł. Od tego wyroku powodowie wnieśli apelację.

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2020 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego i zasądził od G. S.A. w W. na rzecz D.S. i M.K. kwotę 20 927,54 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2019 r. Apelację powodów w pozostałej części oddalił.

Pozwany zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w zakresie, w którym została uwzględniona apelacja powodów oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu (pkt I ppkt 1 i 3, pkt III tiret drugie oraz pkt IV). Zarzucił naruszenie prawa materialnego, art. 451 § 3 k.c., art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. i § 1 ust. 1, § 9 ust. 2, § 10 ust. 3 oraz § 6 ust. 1 umowy kredytu z dnia 18 czerwca 2007 r., art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c., § 1 ust. 1, § 9 ust. 2, § 10 ust. 3 i § 6 ust. 1 umowy kredytu i art. 358 § 1 i 2 k.c., art. 385¹ k.c. i art. 58 § 1 k.c., art. 385¹ § 1 i 2 k.c. i art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13/EWG. Zarzucił także naruszenie przepisów postępowania, art. 321 § 1 w zw. z art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie było roszczenie pieniężne. Zgodnie z art. 19 § 1 k.p.c. kwota roszczenia pieniężnego stanowi wartość przedmiotu sporu. W pozwie powodowie domagali się zasądzenia kwoty 76 317,43 zł. i w tej wysokości oznaczyli wartość przedmiotu sporu. Wobec treści wyroku Sądu pierwszej instancji, wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczona w apelacji powodów wynosiła również 76 317,43 zł. Wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym nie mogła być wyższa niż kwota roszczenia dochodzonego przez powodów.

Pozwany określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 335 313,43 zł, wskazując, że jest to kwota udzielonego kredytu, „ze względu na okoliczność, iż Sąd Apelacyjny w Łodzi przesłankowo stwierdził nieważność umowy kredytu hipotecznego 64924 z dnia 18 czerwca 2007 r.". W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym nie jest związany oznaczeniem wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej. Prawidłowość sposobu oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej podlega sprawdzeniu, zarówno przez sąd drugiej instancji, jak i przez Sąd Najwyższy.

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2020 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi zasądził od G. S.A. w W. na rzecz D.S. i M.K. kwotę 20 927,54 zł. Pozwany w skardze kasacyjnej wskazał, że w tym zakresie zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu drugiej instancji co do istoty rozstrzygnięcia. Kwota pieniężna zasądzona od pozwanego wyznaczyła zatem górną granicę wartości przedmiotu zaskarżenia, niezależnie od motywów rozstrzygnięcia, które powołał Sąd drugiej instancji. Jest to kwota niższa niż próg kasacyjny określony w art. 398² § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu sporu jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Z tych względów skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Ps

[ł.n]